Svitanie

Číslo 2/2011 Ročník 10.

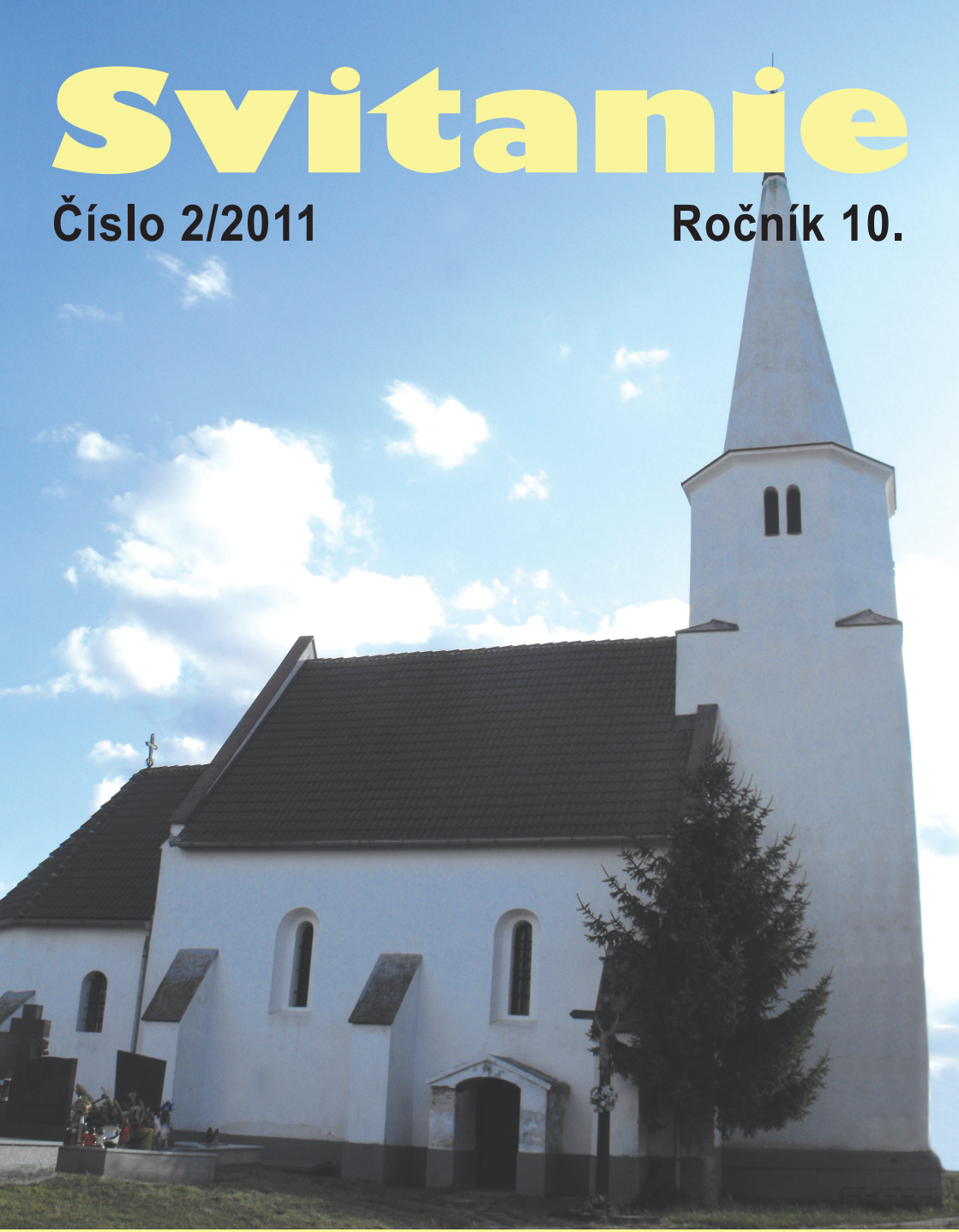

Časopis farnosti sv. Michala Archanjela v Závode

ÚVODNÍK

NÁVŠTEVY

Návšteve Panny Márie u Alžbety je zasvätený náš kostol na cintoríne, preto 2.júla prežívame vo farnosti veľkú slávnosť. Je o to väčšia, že tento kostol bol prvým miestom prebývania Boha medzi nami vo Svätostánku. Pôvodne bol zasvätený sv. Michalovi, no teraz je navštíveniu Panny Márie a tak sa zamyslíme nad touto udalosťou.

K čomu si dovolíme prirovnať cestu našej svätej pútničky?

„Kudy jde a kudy spěje,
všude jenom radost seje ...“

Sú rôznorodé cesty a rôzne „návštevy“. O Attilovi, hunskom kráľovi, hovorí história: „Kde sa noha jeho koňa postavila, tam tráva nerástla.“ Keď Gustáv Adolf „navštívil“ Nemecko, rozsieval hrôzu a záhubu na všetky strany. Z detských rokov si pamätáme rozprávanie starých ľudí o návšteve Švédov v našej vlasti, ako o tých hrôzach sami počúvali od svojich dedov. Sú ľudia, ktorých návštevy sa treba báť viac ako blesku a moru, aj vo všednom živote. Pán povedal apoštolom: „Kamkoľvek vojdete, povedzte: -Pokoj tomuto domu-, ak budú toho hodní, spočinie na nich váš pokoj.“ Tým chcel povedať, že ich návšteva má byť požehnaním mestečku, kam zavítajú; domu, do ktorého vkročia; každému, s kým sa stretnú. Taká bola aj návšteva presvätej nazaretskej pútničky.

Tam, kde dům má Zachariáš,
k předchůdcově matce spěcháš,
ó Maria nejdražší:
příchod tvůj jim pokoj věstí,
blaho, mír a pravé štěstí
návštěva tvá přináší.

Tieto verše veľmi dobre vystihujú cestu Panny Márie k Alžbete, no nielen k nej, ale ku každému z nás. Každý, kto sa k nej utieka, pri stretnutí s ňou prežíva takéto vzácne chvíle. Príklad našej Nebeskej matky nás povzbudzuje k tomu, aby sme aj my všade prinášali radosť, pokoj, priateľstvo, lásku a šťastie, aby aj naše návštevy a stretnutia boli pre ľudí požehnaním a nie pohromou a nešťastím.

(použitá kniha K.M.Kubeš, Maria, 1936)

Ďakujem všetkým,
ktorí mi darovali svoje priateľstvo
na ceste, ktorú sme spolu prešli.

Ján Buček, farár

TEHLIČKA 2011

Aj tento rok sa naša farnosť zapojila do pôstnej aktivity Tehlička pre Afriku, ktorú organizuje občianske združenie Savio v spolupráci so Saleziánmi. Touto zbierkou sa tento rok bude podporovať pitná voda v Afrike, predovšetkým v Južnom Sudáne, kde pôsobí aj náš misijný dobrovoľník Tomáš. Jedna aktivita bola zameraná aj na jeho „misiu“. Krátko sme si priblížili jeho činnosť v Južnom Sudáne, prezreli si fotky, prečítali si správu, ktorú nám Tomáš poslal. Tiež sme sa za neho pomodlili a napísali správu naspäť. Ďalšou aktivitou bolo predávanie symbolických tehličiek pred kostolom. Počas celého pôstu sme stavali „studňu“ pre Afriku lepením tehličiek za odrieknuté veci. Na účet verejnej zbierky Tehlička pre Keňu organizovanú občianskym združením Savio, sme zaslali z pôstneho odriekania v našej farnosti spolu **431,80 €.**

Pitná voda je stále aktuálnym problémom v Afrike. HĺBenie studní, ich čistenie a udržiavanie je zámer, ktorý bude aj vďaka tejto zbierke realizovaný v jednej z najchudobnejších oblastí sveta.

Srdečné Pán Boh zaplať všetkým farníkom, ktorí boli solidárni s obyvateľmi Južného Sudánu, za ich modlitby, obety i finančné milodary.

Srdečná vďaka a úprimné Pán Boh zaplať aj všetkým „spolupracovníkom“, ktorí sa s ochotou zapojili do organizácie tejto pôstnej aktivity.

Neurobili sme nič veľké, nekonali sa žiadne obrovské akcie v rámci pôstnej aktivity, boli to len malé drobné skutky milosrdenstva a sebazapierania sa, malé veci, no robené s veľkou láskou, a to je to najdôležitejšie ako hovorievala bl. M. Tereza.

Zbierka potrvá ešte do 15. augusta. Ak by chcel niekto ešte prispieť ako jednotlivec, môže tak urobiť do uvedeného dátumu zaslaním darcovskej sms na číslo 877 v tvare: DMS TEHLICKA alebo zaslaním príspevku priamo na účet 2620852641/1100 zriadenom v Tatra banke, a.s., Bratislava.

Správa o výške vyzbieranej sumy a jej použití bude k dispozícii v októbri.

Veronika

ABY BOLI VERNÉ KRSTNÝM SĽUBOM

V nedeľu 19. júna, na sviatok Najsvätejšej Trojice, sa v našej farnosti konala slávnosť prvého svätého prijímania. Osemnásť detí v bielych rúchach, symbolizujúcich čistotu duše, kráčalo v sprievode pána farára a rodičov do Božieho chrámu, aby mohli mať plnú účasť na svätej omši. V príhovore pán farár deťom pripomenul, že do sŕdc, ktoré si očistili od hriechov vo sviatosti zmierenia, prijmú vzácneho hosťa Pána Ježiša. Povzbudil ich, aby ho nenechávali nepovšimnutého v „obývačke“ svojho srdca, ale venovali mu svoju lásku, čas a pozornosť. Prvoprijímajúce deti rozjasnili kostol a tváre svojich najbližších nielen bielymi rúchami a žiariacimi sviecami, ale aj svojím radostným spevom.

Modlime sa, aby tieto deti boli verné svojim krstným sľubom.

Na 1. sväté prijímanie som sa veľmi tešil, pretože som mohol prijať Pána Ježiša do svojho srdca. Na túto chvíľu som sa tešil celý svoj život. Ale zase ráno som nevedel čo mám robiť od radosti, že idem na 1. sv. prijímanie. Keď som išiel s maminkou do pastoračného centra, takú som mal radosť, že už čoskoro Ho prijmem do svojho srdca. No ale keď sa začala sv. omša, bol som trochu nervózny, lebo sa mi poplietli veci, ktoré sme nacvičovali, ale nakoniec som to zvládol. Piesne, ktoré sme spievali ma veľmi bavili, a preto som ich s radosťou spieval. Keď som prijal Pána Ježiša, bol som šťastný a zároveň aj trochu nervózny, lebo som mal ešte čítať s Lenkou Sedláčkovou poďakovanie pánovi farárovi. Ale som rád, že patrím medzi Božie deti.

Richard Ch.

Veľmi som sa tešil na prvé sväté prijímanie. Chcem prijímať Pána Ježiša čo najčastejšie po celý svoj život.

Dominik Č.

Telo Kristovo prijali: Alexander Bartoš, Viktória Belanská, Boris Blažek, Dominik Černý, Silvia Dvoranová, Marek Figura, Richard Chvátal, Martin Király, Ema Kočárová, Laura Kučerová, Erika Lenghartová, Natália Lisická, Terézia Malíková, Denisa Meszárošová, Lenka Sedláčková, Dominik Ščasný, Kornélia Šišoláková, Peter Šušota

Pavol

Foto: Peter Š.

ZO ŽIVOTA FARNSTI

SPOJME SA V OSLAVE

1. júl pripadá na prvý piatok v mesiaci a práve v tento deň je aj slávnosť Božského Srdca Ježišovho, ktorému je zasvätená kaplnka na Húškoch. V tento deň budú mať teda Húščané hody. A my tiež, keďže Húšky sú súčasťou našej farnosti. Nenechajme si ujsť milosti plynúce z tohto sviatku a spojme sa v oslave na slávnostnej svätej omši.

Veronika

Kaplnka na Huškoch je zasvätená Božskému Srdcu Ježišovmu.

Z HISTÓRIE STARÉHO KOSTOLA

Zasvätený, vykradnutý i rekonštruovaný

Je umiestnený na hornom konci dediny, od ktorého je vzdialený 108 krokov. Doslova takto opisuje polohu staršieho závodského kostola vizitácia z roku 1788. Ruku na srdce, koľkí z nás vieme o najstaršej dochovanej stavbe v dedine povedať aspoň zopár faktov? Aká je spojitosť starého kostola na cintoríne a sviatku Navštívenia Panny Márie, ktorý si začiatkom júla pripomenieme? Mnohí z nás ani nevedia, komu je kostolík na cintoríne zasvätený.

Určiť presný rok, kedy bol kostolík postavený, sa rovná hľadaniu ihly v kope sena. Niektoré pramene uvádzajú rok 1339, závodský kronikár z roku 1973 zas jeho vznik posunul o vyše storočie do roku 1443, lenže neodkázal na žiadne zachované pramene. Pri hľadaní aspoň ako - tak podložených historických dokladov treba vychádzať zo štúdie JUDr. Dáriusa Rusnáka, ktorý sa zameral na najstaršie autentické dokumenty zo života obce a konštatuje:

„Starý kostol v obci Závod bol pravdepodobne postavený už v 14.storočí a jeho existencia je listinne doložená v roku 1450.“ Je teda pravdepodobné, že presný rok, kedy bol kostol postavený, sa nám už určiť nepodarí, musíme si vystačiť s prvou písomnou zmienkou o ňom, ktorá je v takýchto prípadoch smerodajná.

Štrnáste a pätnáste storočia sú obdobím renesancie, ktorá vďaka obchodníkom, umelcom a cestovateľom zo západnej Európy prichádzala aj k nám a jej architektonické prvky sa vďaka početným rekonštrukciám a úpravám prejavili aj na pôvodne gotickom kostole. Typický gotický jednoloďový pôdorys bol obohatený o mohutnú predstavanú vežu so strechou v tvare ihlanu, tak typickou pre renesančné obdobie. Nielen z tohto dôvodu patrí kostol k hodnotným dokladom stredovekého sakrálneho staviteľstva u nás.

Počas svojej dlhej histórie sa kostolík stal nemým svedkom početných udalostí, ktoré viac či menej zmenili aj jeho podobu. Vo vizitácii Šaštínskeho archidiakonátu z roku 1626 sa napríklad spomína, že začiatkom 17. storočia sa stal obeťou rabovania žoldnierskych vojsk Štefana Bočkaja, ktorý v tom čase viedol povstanie proti vládnucemu rodu Habsburgovcov (1604-1606). V nasledujúcich rokoch bol rekonštruovaný, do jeho oltára boli uložené relikvie sv. Kolomana a sv. Ambróza a roku 1626 znova vysvätený varadínskym biskupom Jánom Pyberom.

Ďalšou veľkou opravou prešiel kostol v roku 1777, kedy bola jeho renovácia kvôli havarijnému stavu úplne nevyhnutná. Vďaka tomu možno pozorovať ďalšie prelínanie historických umelecko - kultúrnych epoch. Hlavný oltár bol vyhotovený v duchu nastupujúceho klasicizmu, zatiaľ čo sochy niesli znaky doznievajúceho baroka. V rámci tej istej rekonštrukcie bol kostol opatrený organom. Opis vizitátora z roku 1788 obsahoval detailné opisy troch oltárov, ktoré sa vtedy v kostole nachádzali. Najväčší bol zasvätený sv. Michalovi, bol farebný, pozlátený a dominovali mu sochy sv.

Matúša a sv. Bartolomeja. Menší oltár bol zasvätený Sedembolestnej Panne Márii a najzaujímavejším na ňom bol žiarivý nápis Jesus – Homo – Salvator (Ježiš – Človek – Spasiteľ). Patrónom tretieho oltára bol sv. Ján Nepomucký a vynímali sa na ňom sochy štyroch svätých: Jána Krstiteľa, Jána Evanjelistu, Gregora a Ambróza.

Počas prvej svetovej vojny boli z kostola armádou odobraté dva

veľké zvony, ostal len tretí , najmenší. Cez druhú svetovú vojnu bol zas kostol poškodený natoľko, že si vyžiadal ďalšiu opravu, ku ktorej sa po sérii menších úprav pristúpilo v roku 1949. Od septembra 1963 je kostolík vyhlásený za kultúrnu pamiatku.

Dnešnú podobu začal dostávať kostolík začiatkom deväťdesiatych rokov, ale v priebehu reštauračných prác bol dvakrát vykradnutý. Zmizli aj sochy spomínaných sv. Kolomana a sv. Ambróza, ktorých relikvie kostolík uchováva. Napriek tomu práce pokračovali, roku 1995 sa kostol celý omietol, položila sa nová strešná krytina, nasledujúci rok sa opravil sokel, natreli lavice a položila dlažba. V roku 1997, teda na sté výročie vysviacky nového kostola, bola zatiaľ posledná rekonštrukcia dokončená.

Pôvodne bol kostol ako celok zasvätený sv. Michalovi, ale po vystavaní väčšieho kostola bol zasvätený pamiatke sviatku Navštívenia Panny Márie. Sviatok pripadá na 2. júla a keďže hody sa v Závode slávia na Michala, tieto „menšie hody“ sa ľudovo nazývajú „hodky“, alebo aj „bezchleba hody“a to preto, lebo v minulosti boli mesiace júl a august pre sedliakov ťažké hlavne tým, že obilie z minulého roka sa už minulo a žatva ešte len mala prísť, preto sa v čase, do ktorého patria aj tieto hody, nepiekol chlieb.

Adam
(podľa P. Vrableca)

Z NAŠICH PÚTÍ

SILA A SVETLO DO ŽIVOTA

Svätá omša priamo na Azúrovom pobreží. Dotyk Lurdskej jaskyne zjavenia. Pohľad na kolísku vizionárky sestry Lucie. Takmer sedemtisíc kilometrov za desať dní. Kto neskúsil, nemusí uveriť. Posádku Marušky, nášho skalického bieleho autobusu, tvoria z troch štvrtín Závodčania posilnení dámami z Vysokej pri Moravy, Detvy, Prešova a Trebišova. Itinerár je nastavený: Monako – Lurdy – Santiago de Compostela – Fatima – Lisabon – Montserrat – Costa Brava – La Salette.

„Voda, víno, chlieb a kňaz. Ku svätej omši nie je treba viac," uviedol prvé slávenie duchovný sprievodca našej cesty Jaroslav Hoffer, salezián don Bosca. Dali sme mu za pravdu. Na duchovný zážitok nie je nevyhnutne potrebná okázalá výzdoba, tristoročné múry a patetická hudba organu. Lono prírody nás prijalo so samozrejmosťou a ponúklo nevšedné prijímanie eucharistie len zopár metrov od morského pobrežia. V daňovom raji, meste luxusu a zábavy. Aj také bývajú paradoxy života. Prežívanie vzácnych duchovných chvíľ v žiadnom prípade nezatienila pozorovateľská účasť na striedaní stráží pred dŕžavou kniežacieho rodu Grimaldiovcov ani priamy pohľad princa Alberta II. pri prejazde jeho limuzíny.

Lekcia z tolerancie

Levanduľové a ryžové polia vedú našu výpravu krížom cez Provensálsko do Lúrd. Býk, plameniak a biely kôň sú symbolmi tohto jedinečného kúta Francúzska. Hrad Carcassone, najväčšia citadela Európy, si získava každého z nás. Dýcha históriou a ponúka zákutia hodné nielen fotografovania, ale aj za-

stavenia sa v čase a priestore. Niektorí po druhí či tretí raz, väčšina v premiére. Prichádzame do Lúrd. Už samotné vyslovenie mena mesta tu znie celkom inak. Nie všedne, nie zaužívane. Vyslovujeme ho s pokorou a očakávaním. Večerný ružencový sviečkový pochod ponúka prvú lekciu z tolerancie. Nie JA, JA tam chcem byť prvá! Vozíčkari a ľudia s hendikepom majú prednosť. Všade. Ostatní potichu čakajú. Pod vlajkami štátov zo všetkých končín zemegule. Rovnako počas pomalého posúvania sa v čakacom rade na Lurdský kúpeľ. Za odriekania ruženca, počas prípravy tela i ducha na ponorenie sa do milosti Božej rodičky. S modlitbou i osobnou prosbou. Po kúpeli nechýbajú slzy šťastia. Kto nelenil privstať si a vysedieť si poradie na blahodarný kúpeľ, vymenil pohodlie a zopár minút spánku za chvíľu v Matkinom náručí, na ktorú nikdy nezabudne.

Tajomstvo Massabielskej jaskyne rozpletáme postupne. Zjavenie z roku 1858 len 14 - ročnej Bernadettke. Rodný dom, bývalé väzenie ako nový domov, obe baziliky. Dotyk kameňa v jaskyni zjavenia sa takisto radí do osobného trezoru s nápisom: Nezabudnuteľné. Sprievodkyňa Marienka Ružičková nám pri výklade odovzdáva nielen svoje rokmi nadobudnuté vedomosti, ale aj kus seba. V Lurdoch je už po x-tý raz. Rozpráva o zázrakoch, ktoré tu videla na vlastné oči. Staršia Talianka sa vstala zo svojho vozíka s volaním: „Ja chodím!“ Dve uzdravenia z rakoviny v slovenských výpravách. Vymodlený odchod z pozemského sveta priamo v jaskyni zjavenia. Vyprevádzajú nás stovky drevených krížov - nemí svedkovia peších pútí našich predchodcov. Takto by mal vyzerať svet. Ako Lurdy. Nik sa neponáhľa, vládne úsmev, slabí majú prednosť. Povzdychneme si: „Pán Boh nás aspoň na tomto mieste má takých, akými by sme mali byť stále...“

Osem litrov na rodinu

Naše vozidlo po vyštartovaní z Lúrd sa hýbe zjavne komótnejšie ako cestou do nich. Oťaželi sme. Keď pátrame po príčine, zisťujeme, že ňou bude „zavodnenie“ nášho autobusu. Nemenovaný pútnik s úsmevom na perách hovorí: „Nač tí ludé nabrali tolko tej vody?! Mneli si nabrat enem symbolicky. Napríklad naša rodzina veze symbolických osem litrú.“ Noc do Santiaga de Compostela prespíme v dopravnom prostriedku. My v teple, suchu a pohodlí busu, zato peší pútnici do Compostely vo vetre, daždi, nečase ťahajú poctivo krok za krokom smerom k najznámejšiemu španielskemu pútnickému miestu. Sú ich nie desiatky, ale stovky. Ak prejdú aspoň 100 kilometrov, zaráta sa im pešie putovanie a dostanú o ňom potvrdenie. S mušľou a svätojakubským znakom na hrudi, opálení a ošľahaní vetrom, no prešťastní dorazia ku katedrále sv. Jakuba postavenej nad hrobom svätca. Mnohí z nich bivakujú pred katedrálou. Stojí tu stanové mestečko s vlastnou radnicou a informačnou kanceláriou. Íri, Brazílčania, Nemci aj Slováci z Martina. Všetci hľadajú, a veria, že tu našli svoju cestu k Bohu.

Krížová cesta pod eukalyptami

Božský pokoj. Tieto dve slová napadnú hádam každému, kto vstúpi na Fatimské námestie. Naša výprava dostala tú milosť pobudnúť vo Fatime tri dni. Dni plné objavovania, modlitby, vďaky. Prosby za živých strieda vyprosovanie večného odpočinku pre zosnulých, úctu k malým vizionárom zase obdiv pred Božou prozreteľnosťou. Zapaľujeme sviečky, modlíme sa slovenský desiatok ruženca v bazilike zjavenia Panny Márie, navštevujeme rodné domčeky Lucie, Hyacinty a Františka v neďalekom Aljustreli. Podávame si ruku s Joesesom Martom, synovcom malého vizionára Františka, ktorý po zjaveniach (1917) zomrel ešte v detskom veku. Krížová cesta v obkľúčení eukalyptov a korkových dubov prináša opäť nový rozmer nášmu putovaniu.

V Lisabone, meste na siedmich kopcoch a rieke Tejo, hlavnom meste druhého najateistickejšieho národa v Európe (po Českej republike) sa dívame z výšky monumentálnej sochy Krista. Replika tej slávnejšej v Riu de Janeiro aj most Vasca de Gama, farbou i konštrukciou pripomínajúci most Golden Gate v San Franciscu sú skvostami, na ktoré sú domáci hrdí. Nenecháme si ujsť ani najzápadnejší cíp kontinentálnej Európy Capo da Roca - kde, ako sa tu píše, sa zem končí a more sa začína a kde žije duch viery a dobrodružstva...

Montserrat, kláštor chránený UNESCOm, si v momente získa každého návštevníka. V objatí skál, vysoko v horách, vstupujeme do benediktínskeho kláštora. Na toto miesto, do mariánskej svätyne Katalánska, chodili španielski králi hľadať pokoj pred prijatím dôležitých rozhodnutí. Zaiste ho tu našli. Rovnako cestu k múdrym rozhodnutiam. V úžasnej prírodnej scenérii, v útrobách dôstojného miesta sa klaniame Panne Márii a slávime ďalšiu svätú omšu.

Do tretice zjavenie. Melánia a Maximin, opäť deti, v roku 1846 vysoko vo francúzskych Alpách pásli kravy. Krásna Pani sa s nimi dlho zhovárala a potom odišla, vzďaľujúc sa v jasnom svetle. Dnes tu má sídlo rehoľa saletínov. V obrovskom pútnickom dome sklonia na noc hlavu stovky pútnikov prahnúcich po pokoji v duši. V La Salette ho nachádzajú. My sme ho prežívali celou bytosťou na spoločnej svätej omši s pútnikmi z Čiech. Dvojjazyčný Otčenáš i Verím v Boha. A k tomu homília saletína otca Jaroslawa z Poľska. Pod vrchom Gargas sme naberali silu a svetlo do života.

Únava ani otlaky po namáhavej ceste nemajú miesto v batožine, ktorú vykladáme pred hasičskou zbrojnicou v Závode. Po rozlúčke so spolupútnikmi z východu republiky a poďakovaní otcovi Jaroslavovi, sprievodkyni Marienke a vodičom mierime do domov s nevyslovenou otázkou: Čím sme si zaslúžili milosť účasti na tomto panoramatickom a autentickom festivale Božej lásky?

Ivana
Foto: autorka

MOJE SVEDECTVO

"VYFÚKLI" NÁM BAZILIKU

Začalo sa to na druhom konci Európy, v krajine slávnych moreplavcov. Je 25. mája tohto roku. Stojím v starobylej lisabonskej štvrti Belém pri Pamätníku objaviteľov a počúvam pútavý výklad sprievodkyne Marienky. Práve nás upozorňuje na mapu portugalských zámorských objavov, ktorá je poskladaná z veľkých dlaždíc na zemi priamo pred pamätníkom. Moju pozornosť hneď upútala Madeira a Madagaskar. Madeira je ostrov patriaci Portugalsku preslávený krásnymi kvetinovými festivalmi. Prečo však musím teraz myslieť na bývalú francúzsku kolóniu Madagaskar? Do večera mi tá mapa neschádzala z mysle a Madagaskar tiež. Odpoveď prišla sama od seba o 4 dni.

To sme už boli na konci našej púte a čakalo nás La Salette, pre nás málo známe pútnické miesto vysoko vo francúzskych Alpách. Je nedeľa a my sa zobúdzame do krásneho slnečného dňa. Takéto počasie je vysoko v horách vzácnosť. Neodolala som a ešte pred sv. omšou som vyšla von s úmyslom urobiť zopár fotiek. Na moje prekvapenie v pútnickom dome už bolo od ráno čulo. Všade pobehovali malé, počernejšie, okaté detičky. Za nimi sa náhlili mamky a ockovia. Vyšli sme spolu von. Oni sa vydali k bazilike, ja som zamierila smerom k dreveným schodíkom. Vyšla som hore a objavila som tam jednoduchú drevenú krížovú cestu. Pri každom zastavení bola kytička lúčnych kvetov a svahy naokolo boli posiate modručkými nezábudkami. Rýchlo som urobila zopár fotiek a ponáhľala som sa späť na recepciu. Tam sme sa dozvedeli, že o 9.00 h máme sv. omšu spolu s Čechmi v bazilike. O 20 minút to už však nebola pravda, chybne nás informovali. Na poslednú chvíľu sa všetci hľadáme a bežíme ozlomkrky do kaplnky v pútnickom dome. V bazilike si včera nachystali sv. omšu pútnici z Madagaskaru. Mihne mi hlavou otázka: „Čo také sa môže chystať deň vopred?" Rozhodne sme neboli ochudobnení. Kaplnka mala presklené steny, ktoré poskytovali nádherný výhľad na zelené stráne. Modlili sme sa a spievali sme priamo v lone prírody. Po sv. omši nás čakal pred bazilikou páter Vavrinec – poľský rehoľník pôsobiaci na La Salette a zároveň náš sprievodca. Pobrali sme sa teda za ním.

Vonku nás upútala nezvyčajne veselá hudba. Šírila sa z baziliky. Ani zďaleka nepripomínala dôstojné chrámové spevy, na aké sme zvyknutí u nás doma. Podobalo sa to na nejakú estrádu. Hnaná zvedavosťou som nazrela dovnútra. Zostal som stáť v nemom úžase, so zatajeným dychom a zvláštnou ľahkosťou pri srdci. Celá bazilika plesala. Počerní pútnici aj kňazi okolo obetného stola. Všetci sa držali za ruky, hýbali sa a spievali v rezkom rytme. Ten udávala skupina hudobníkov a spevákov priamo pri oltári. A na oltári sa nad všetkou tou radosťou týčila krásna biela socha Panny Márie, ozdobená jednoduchou kyticou bielych a ružových ruží pri nohách. Vtedy som si spomenula na rozprávanie kardinála Tomka o jeho misijných cestách. Všade v južných

Vyspelí Európania ich roky kolonizovali...

... a oni nás dnes učia kultúre a ľudskosti. Pár záhoráckych slov, slovenská čokoláda a slzy sú preč!

krajinách ho srdečne vítali roztancované a jasajúce davy, ženy odeté v pestrofarebných šatách s kvetinovými vencami okolo krku. Tu bolo všetko, okrem tých kvetinových vencov. S ľútosťou som musela túto nádheru opustiť, čakal nás páter Vavrinec a jeho výklad o priebehu zjavenia Panny Márie na La Salette. Po výklade nám pustil aj videofilm a rozlúčil sa s nami so želaním, aby aj Saletíni mohli privítať medzi sebou niekoho zo Slovenska. Strávili sme s ním príjemnú hodinku a z baziliky sa ešte stále ozývala hudba. Vybrala som sa tam opäť s rozhodnutím zostať až do konca.

Madagaskarci teraz už zapájali do slávenia sv. omše každého, kto prišiel. Aj ja som mala tú česť. Čapla ma mamička s malým bábätkom v kočíku, ktoré aj napriek hlasnému spevu spokojne spinkalo. Žena ma chytila za ruku, len tak na mňa po očku žmurkla a obrátila pohľad na sochu Panny Márie. Viac nebolo treba, obidve sme vedeli. V tej chvíli mi nebolo ani trochu ľúto, že nám tí Madagaskarci vyfúkli tú baziliku. Aj keby boli naše spevy akokoľvek dôstojné a vznešené, nikdy by nevládali konkurovať tej srdečnosti a živelnosti, s akou takmer 3 hodiny oslavovali Matku Božiu. Všetko má svoj začiatok i koniec. Po záverečnom požehnaní skončila aj táto sv. omša. Všetci sa pomaly rozchádzajú, hudobníci balia nástroje. V prázdnom kostole sa v tichu modlím pred sochou Panny Márie. Konečne som sa k nej mohla priblížiť. Prekvapil ma jej nežný výraz v tvári. Vonku na stráni Panna Mária úpenlivo plače nad našimi hriechmi a tu v chráme na nás láskavo hľadí. Je to odmena za to, že sme našli cestu do chrámu k Jej synovi? Skúsme pouvažovať... Skúsme pouvažovať aj nad lekciou, akú nám dal Madagaskar... My, akože vyspelí Európania, sme ich dlhé roky kolonizovali, znevažovali a hanlivo nazývali tretím svetom. Mysleli sme si, že im prinesieme tú pravú kultúru. Našťastie od nás prijali len to dobré – vieru. Nakoniec to vyzerá tak, že kultúre ducha budú učiť oni nás – vystresovaných, ufrfľaných a večne zamračených Európanov.

P.S.: Viete, že madagaskarským deťom chutí slovenská čokoláda? Zistila som to, keď som sa pokúšala pri prameni vody utešiť plačúce dievčatko. Pár záhoráckych slov a slovenská čokoláda zastavili slzičky madagaskarského dievčatka. Boli sme na dobrej ceste, nadviazali sme priateľstvo. Nechala sa odo mňa vyfotografovať. V mojom srdci je ďalší nádherný zážitok...

Anna

Foto : autorka

HOR´SA NA PRÁZDNINY!

HLÁŠKY ŽIAKOV...

W. Shakespeare pochádzal zo stredného Slovenska a pôsobil ako šialenec.

* * * * *

Pravekí ľudia žili vo veľmi primitívnych podmienkach. Aj nástroje na rozmnožovanie mali primitívne.

* * * * *

Po dobe k a m e n n e j nasledovala doba bronzová a doba drevená.

* * * * *

Prvý spisovný jazyk zostavil Anton Bernolák podľa Turkov.

* * * * *

Učenci Konštantín a Metod vytvorili písmo hlavolika.

* * * * *

Samostatná SR vznikla pred 10 000 rokmi.

* * * * *

Obyvatelia sa zaoberajú ovom choviec.

* * * * *

Tamburína je prístroj, ktorý sa používa na vyhľadávanie buriny.

* * * * *

Tráviaca sústava sa skladá z ústnej dutiny, hltanu a slnečníka (konečníka).

* * * * *

Človek žijúci vo vyhnanstve je exhumant.

* * * * *

Štúr prednášal na bratislavskom múzeu.

* * * * *

Ondráš Machuľa dúfal, že si ho Zuzka vezme za ženu.

* * * * *

Ústrednými postavami Statkovzmätkov sú Ďurka a Zuzko.

* * * * *

Minulosť Slovenska je historicky veľmi stará.

* * * * *

... ale ani učitelia nie sú pozadu:

Zavri konečne oči a čítaj!

* * * * *

Nemusíte svietiť, veď je ticho.

* * * * *

Počkajte, nemám okuliare, nepočujem vás.

* * * * *

Ak sú hento Himaláje, tak ja som Šípová Ruženka s prehadzovačkou.

ŽIVOT NA DEDINE JE POŽEHNANIE

(Postreh zo života v našej farnosti)

Každý človek má rád určitý životný štýl. Veľmi záleží na tom, v akom prostredí vyrástol. Keď som bola 15-násťročná a vyšla som zo základnej školy, veľmi som túžila žiť v meste. Páčila sa mi tá sloboda, otvorenosť priestoru, nezáujem okolia, to, že nikto ma nepoznal, ani sused, nikto sa do mňa nestaral a nezasahoval mi do môjho súkromia a nezazeral na mňa, neohováral ma, bolo tu veľa rozmanitých ľudí, stále nové tváre, veľa života a neustála zmena, veľa aktivít a akcií, veľa nových vecí, atď.

Aj sa tak stalo a môj sen sa mi splnil. Naozaj som istú dobu žila v meste a vychutnávala som si všetky tieto veci. Ale poznala som aj niečo, čo som nečakala - samotu, nezáujem, ktorý zraňuje, až často ľahostajnosť a veľká vzdialenosť ľudí v skutočnosti vzdialených od seba pár metrov.

V srdci som pocítila clivotu a osamotenosť.

Môj život sa vyvinul tak, že som sa opäť vrátila späť do rodnej dediny.

Keď som spoznala Pána a môj život sa začal meniť, aj moje myslenie, postoje, názory, aj pohľad na tento svet, na ľudí a vlastne úplne na všetko, zmenil sa aj pohľad na moju rodnú dedinu. Život na dedine je veľký dar! Je to niekedy veľmi ťažké a chce to veľkú dávku odvahy, trpezlivosti, ale hlavne je to skúška našej lásky. Práve preto, že je tu každý každému tak blízko ako v jednej rodine.

Každý o každom tu hneď všetko vie, takže niekedy by sme nepotrebovali ani rozhlas. Je to malá komunita ľudí, ktorí sa poznajú, takže hneď sa vie, kto je cudzí, je to dobré kvôli zlodejom. A práve preto, že ľudí nie je tak veľa, každý tu má svoje pevné miesto. Dnes už to nie je tak, ale ešte pred pár rokmi boli kňaz, starosta a lekár najdôležitejšími a neodmysliteľnými osobami dediny a podieľali sa a boli súčasťou všetkých aktivít a udalostí v dedine. Táto zvyklosť ešte stále je v susednom Rakúsku a je to veľmi krásne. Kňaz bol v živote dedinčanov psychológom, sudcom, poradcom, vychovávateľom, zmierovateľom a neviem ešte čím všetkým. Bol jedným z mála učených, nakoľko v dedine žili jednoduchí ľudia. Bol súčasťou života každej rodiny ako otec, brat. V starších občanoch je toto postavenie kňaza ešte stále také a tak ho aj berú.

Najviac sa mi na živote na dedine páči práve tá nemennosť a stálosť, ktorá mi pripomína piliere rodiny, jednoduchosť a určitú tichosť – neakčnosť, každodenná pracovitosť, poľnohospodárstvo, život v prírode a s prírodou – prirodzený rytmus. Niekto povie nuda a stereotyp, ale práve naopak, pre nábožnosť a modlitbu je dedina ideálne prostredie, aj keď, žiaľ, aj toto sa mení – prišlo veľa áut, hudby, hluku. Žijú tu všetci veľmi blízko seba a každý je konfrontovaný so svojimi činmi aj názormi, pádmi a omylmi, čo je niekedy dosť ťažké.

No napriek tomu by som život na dedine nevymenila, mám ho veľmi rada a ďakujem Bohu, dnes viem, že je to požehnanie.

Petronela

Život na dedine? Za nič ho nevymením...

APOŠTOLI SLOVANOV

PRAVIDLÁ SÚŤAŽE

Pri plnení úloh môžete používať literatúru, internet alebo radu skúsenejších. Na to, aby ste sa mohli zapojiť do súťaže, stačí, ak okrem doplnených slov vo vetách vyjdú znenia všetkých tajničiek (šedý riadok). Netreba mať z tohto dôvodu všetko vyplnené v zvislom smere. Avšak hodnotenie budeme robiť podľa stĺpčekov! Tí traja, ktorí budú mať naj-viac správne vyplnených stĺpčekov, vyhrávajú!

List s vyriešenými úlohami odstrihnite, napíšte naň svoje meno a adresu alebo telefónne číslo. Vhoďte svoju odpoveď do krabice s nápisom Svitanie, ktorá je v kostole. Urobte tak do konca júla.

Súťaže sa môžu zúčastniť deti i dospelí.

APOŠTOLI SLOVANOV

Doplň slová z rámčeka do textu!

arcibiskupom Rastislav schválili byzantského kresťanskú franským Konštantín Solúna Ríme sloviančine hlaholika

Veľkomoravské knieža ..... požiadalo ..... kráľa Michala III., aby poslal do našich krajov biskupa a učiteľa, ktorý by vysvetlil ..... náuku v reči ľudu. Byzantský cisár na túto úlohu určil dvoch bratov zo .....: Konštantína a Metoda, ktorí poznali jazyk Slovienov. ..... zložil písmo, ktoré sa nazýva ..... . Solúnski bratia prišli na Veľkú Moravu r. 863. Ľud ich vítal s radosťou. Pravdám viery učili a bohoslužby slávili v ..... . Používanie tohto jazyka pri bohoslužbách sa nepáčilo ..... kňazom. Pápeži však počínanie sv. Konštantína a Metoda ..... . Konštantín v ..... vstúpil do kláštora a prijal meno Cyril. Po 50 dňoch ťažkej choroby zomrel. Je pochovaný v chráme sv. Klementa v Ríme. Pápež urobil Metoda ..... . Metod však na Veľkej Morave narazil na odpor franských kňazov. Dokončil preklad Sv. písma a za svojho nástupcu ustanovil jedného zo svojich žiakov, domácich kňazov. Volal sa

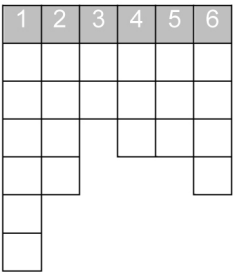

1 – prvá kniha Sv. písma
2 – kňazské zdobené rúcho
3 – sídlo pápežov
4 – matka Panny Márie
5 – súčasť veže kostola
6 – hrad na sútoku Moravy a Dunaja

Po smrti Metoda nastali pre jeho žiakov ťažké časy – boli z Veľkej Moravy vyhnaní a tak šírili sloviensku liturgiu v Čechách, Poľsku, Chorvátsku, Bulharsku. Boli to:

1 – bohoslužobná nádoba
2 – Boh je ... (1 Jn 4,16)
3 – prvá žena
4 – matka Pána
5 – značka Listu apošt. Pavla Efezanom
6 – Kniha čísel v SZ
7 – apoštol, ktorý neveril, že Ježiš vstal

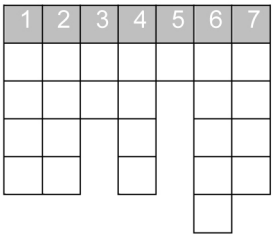

APOŠTOLI SLOVANOV

1 – žiadny človek
2 – prvé písmeno gréckej abecedy
3 – mesto v Chaldejsku, rodisko Abraháma
4 – poslanie

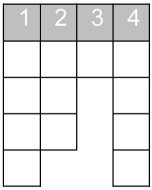

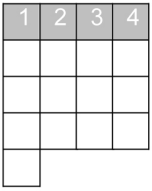

1 – Na počiatku bolo ...
2 – brat Kaina
3 – obetný dar vo sv. omši
4 – slovko na konci modlitby

1 – hlboký ženský hlas
2 – opak súhlasu
3 – značka knihy Genezis
4 – on, nemecky
5 – zväčšovacie sklo
6 – písacie potreby (odzadu)
7 – Eden

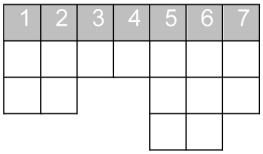

Z Poľska prišiel do Nitry Svorad. Stal sa pustovníkom na Skalke pri Trenčíne. Jeho rehoľné meno bolo

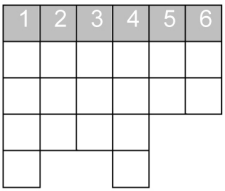

1 – Boží posol
2 – Starý a ... zákon
3 – tri, nemecky
4 – nie pomaly
5 – koniec, angl.
6 – autor štvrtého Evanjelia

Mal aj nasledovníka, ktorého v jaskyni na Skalke zabili zbojníci a hodili ho do Váhu. Jeho telo sa našlo po dlhej dobe neporušené. Pochovali ho v nitrianskej katedrále. Jeho meno:

1 – tropické ovocie žltej farby
2 – oko, angl.
3 – jemný
4 – mesto v západných Čechách
5 – nem. určitý člen – stredný rod
6 – krajina, v ktorej pôsobila Matka Tereza
7 – značka Listu Korinťanom

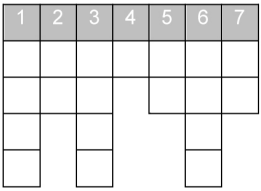

Keď chceli prejsť Uhri cez Dunaj, zajali nitrianskeho biskupa, ktorého dobili kameňmi a prebodli oštepom. Tento svätec – mučeník sa volal

1 – kontrabas
2 – áno, angl.
3 – moc
4 – 1000 kg
5 – egyptský boh slnka
6 – obyvateľ Írska
7 – štát v Afrike

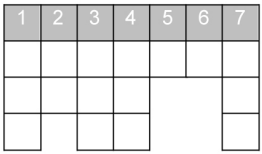

TÉMA DŇA

MÁME HO ZA SEBOU - SČÍTANIE ĽUDU

„A všetci šli dať sa zapísať, každý do svojho mesta“. Lk 2,3

Tohtoročné sčítanie ľudu bolo dlho očakávané a z mnohých strán vnímané ako veľmi dôležité pre budúcnosť. Ako veľmi dôležité bolo nielen pre národnostné menšiny, ale i pre cirkvi a náboženské spoločnosti. Práve od počtu ich členov totiž závisí ich financovanie. Nastala preto mobilizácia členov zo všetkých strán. Aj naša cirkev nás mobilizovala a to štandardnou formou – pastierskym listom, ale i neštandardnou formou – reklamnými pútačmi. Samotné sčítanie však sprevádzal od začiatku chaos a zmätok. Zodpovedné inštitúcie si protirečili a vyhovárali sa jeden na druhého. Zodpovedné osoby nedokázali vysvetliť pochybnosti o ochrane osobných údajov, ani zdôvodniť dôležitosť sčítania ľuďom. Práve z tejto neschopnosti a nezodpovednosti zodpovedných dopadlo sčítanie rozpačito. Je vôbec otázne, nakoľko bude z hľadiska výsledkov relevantné.

Najskôr som považoval za najlepšiu odpoveď na takúto nekompetentnosť zodpovedných, neúčasť na sčítaní. Veď štát sa ma pýta na informácie, z ktorých väčšinu pozná. Potom som si však spomenul na najkrajší príbeh ľudstva. Na ten príbeh, keď sa Boh dotkol zeme a človeka. Veď Ježiš sa narodil práve v čase, keď si išiel sv. Jozef plniť povinnosť sčítania. Bolo to také isté sčítanie ľudu, aké prebiehalo na Slovensku tento rok. Malo ten istý význam. Bolo to taká istá povinnosť. Rozkaz cisára Augusta bol ako dnešný zákon, i keď predpokladám, že i so sankciou. Sv. Jozef nehľadal výhovorky, jednoducho išiel sa dať zapísať do Dávidovho mesta, keďže tam podľa domu a rodu patril. Nešiel však sám, zobral tam i svoju manželku Pannu Máriu v požehnanom stave. Išiel, i keď musel vedieť, že čas pôrodu sa blíži a bude to nebezpečná púť. Po tom, čo som svoju situáciu porovnal so situáciou sv. Jozefa, som neváhal a splnil do bodky všetko, čo som podľa pravidiel sčítania spraviť mal.

Ďalšou otázkou tohtoročného sčítania ľudu bola ochrana osobných údajov. Skutočne jediným citlivým údajom bola práve príslušnosť k cirkvi resp. náboženskej spoločnosti. Ale veď čo sme to za kresťanov, keď máme obavu o ochrane tohto údaja ? Rozumel by som tomu, keby sme mali vyznať našu vieru napr. v Egypte, v Iráne alebo v Iraku, kde by nám skutočne išlo o život. Aj v tejto otázke nájdeme odpoveď v Svätom písme. Ježiš hovorí, že každého, kto ho vyzná pred ľuďmi, aj Ježiš vyzná pred jeho nebeským Otcom. Vyznať pred ľuďmi pritom znamená vyznať verejne, nie utajene.

A nakoniec, pred časom som čítal v Katolíckych novinách príbeh o mladej ruskej dievčine Aline Milanovej, ktorá zomrela v marci tohto roka. Mohla sa zachrániť získaním izraelského občianstva a tým i bezplatnosťou náročného lekárskeho zákroku – transplantáciou pečene.

Získať izraelské občianstvo však môže podľa izraelského práva iba ten, kto vyznáva judaizmus alebo je ateista. Alina ako kresťanka však nebola ochotná poprieť Krista a ako povedala, *„neexistuje cena, za ktorú by som zradila“*.

Na otázku, čo má spoločné plnenie si svojich svetských povinností a výzva Ježiša pre kresťanov vyznať Ho verejne, nájdeme tiež odpoveď v Svätom písme:

„Dávajte teda, čo je cisárovo, cisárovi, s čo je Božie, Bohu“. Mt 15, 21

Richard

ZO ŽIVOTA SVÄTÝCH

“BLAHOSLAVENÝ JÁN PAVOL II., ORODUJ ZA NÁS...”

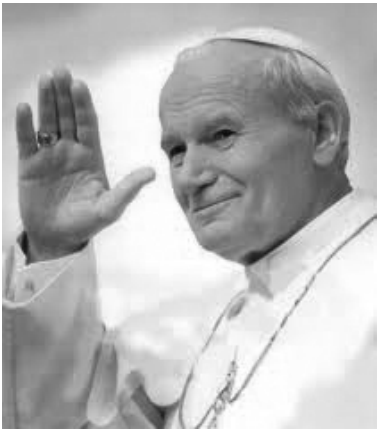

Našim srdciam a zvlášť slovenskému národu veľmi blízky bývalý sv. Otec Ján Pavol II., rodák z Poľska, bol 1. mája tohto roku vyhlásený za blahoslaveného. Nástupca Petrovho stolca sa stal blahoslaveným len šesť rokov a jeden mesiac od jeho odchodu do večnosti.

Katolícka cirkev a Vatikán prežívali veľkú radosť z očakávanej slávnosti blahorečenia, ktorej sa zúčastnilo 86 oficiálnych delegácií. V Ríme bolo vyše milióna pútnikov v prevažnom zastúpení katolíkov z rodného Poľska. Nad hlavami pútnikov viali červeno-biele poľské vlajky, transparenty a fotografie Jána Pavla II. s jeho slávnym výrokom „Nebojte sa!“ „Odteraz bude nazývaný blahoslaveným pápež Ján Pavol II.“, povedal po latinsky jeho nástupca na Petrovom stolci Benedikt XVI. Stalo sa tak na slávnostnej sv. omši, ktorú vo Vatikáne pred zrakmi státisícov pútnikov slúžil sv. Otec Benedikt XVI. Pri obrade mali dôležitú úlohu aj dve rádové sestry. Poľka Tobiana Sobótková, ktorá sv. Otcovi Jánovi Pavlovi II. pomáhala v posledných hodinách jeho pozemského života a francúzska rádová sestra Marie-Simon Pierre, ktorá stála pri zrode zázraku potrebného k blahorečeniu. Zázračne sa uzdravila z Parkinsonovej choroby, keď sa v modlitbách k nemu utiekala. Marie Simon-Pierre niesla na slávnosti relikviár s krvou Jána Pavla II., ktorú mu pár dní pred jeho odchodom do večnosti odobrali pre prípad transfúzie.

Pri rakve s telesnou schránkou blahoslaveného Jána Pavla II. sa na záver obradu pomodlil sv. Otec Benedikt XVI., biskupi, kňazi a veriaci. Za tohto vzácneho sv. Otca, blahoslaveného Jána Pavla II., s vďačným srdcom spievame „Te Deum laudamus“ a v tichej modlitbe ho prosíme o príhovor a orodovanie za nás i za celý svet.

Alena

Modlitba za Jána Pavla II.

Ó, Najsvätejšia Trojica,
ďakujeme ti, že si dala Cirkvi milosť daru pápeža Jána Pavla II.,
ďakujeme ti za nežnosť tvojej otcovskej lásky,
za slávu Kristovho kríža,
za žiaru Ducha Svätého, ktorá cez neho prežaruje.
S dôverou v tvoje nekonečne milosrdenstvo
a na materinský prihovor Panny Márie,
nám poskytol živý obraz Ježiša, dobrého pastiera,
a ukázal nám,
že svätosť je potrebným rozmerom kresťanského života
a cestou dosiahnutia večného spoločenstva s tebou.
Daj nám na jeho príhovor
a podľa tvojej svätej vôle milosti, o ktoré žiadame
s nádejou, že bude čoskoro pripočítaný medzi tvojich svätých.

Amen.

... kamkoľvek pôjdete

Pred dvomi rokmi sme privítali o. Jána ako nového pastiera našej farnosti. Stál v neľahkej a nezávideniahodnej situácii, pretože nastupoval na miesto po o. Petrovi Mášikovi, ktorý u nás pôsobil 6 rokov a stal sa naším „otcom“. Bolo ťažké prijať veci, ktoré boli iné, ako sme boli naučení. Zvykali sme si vzájomne na seba. A hoci čas, ktorý bol medzi nami, bol príliš krátky, zažili sme spolu i veľa pekných chvíľ. Birmovanci dokončili pod jeho vedením svoju prípravu a na sviatok Božieho Milosrdenstva prijali dary Ducha Svätého, oslávili sme jeho životné i kňazské jubileum, miništranti a mladí mali pripravený program počas jarných prázdnin, spoločne sme rozbehli Tehličku, rodinné omše a veľa iného. Nezaostali ste ani v stavebných prácach a postupne ste prerobili farský byt i faru. Naša web-stránka dostala novú obmenenú podobu a vďaka Vám má naša farnosť aj správnu oficiálnu pečať. Vraveli ste, že „nemôžeme brať všetko príliš vážne“, a preto Vám ani nechýbal príslušný humor v každej chvíli. Milujete Marianku a rád tam chodíte čerpať potrebnú posilu pre Vašu pastoračnú prácu. Dnes však opäť stojíme pred správou, že aj Vy o. Ján, musíte odísť a medzi nás prichádza nový pastier. Vyprosujeme Vám, aby Vás neustále sprevádzala a ochraňovala Panna Mária, viedol Duch Svätý a aby ste zostávali v láske Najsvätejšej Trojice, kdekoľvek budete a kamkoľvek pôjdete.

Redakčná rada

NA HORU ZVIR ZA STRATENÝM POKOJOM

Miesto modlitby – Kaplnka Nepoškvrneného Počatia Presvätej Bohorodičky s celým jej areálom a prameňom na Hore Zvir v Litmanovej bolo 7. septembra 2008 povýšené a vyhlásené za mariánske pútnické miesto Prešovskej archieparchie. Aj Vy môžete putovať na toto miesto, kde sa zjavila Božia Matka. Nádherné prostredie hory Zvir pozýva k stíšeniu a hlbokej modlitbe. Mnohí svedčia o duchovnom obrátení a telesnom uzdravení . Závodská **púť do Turzovky a Litmanovej sa uskutoční v dňoch 6. -7. augusta**. Ešte sú voľné miesta; nahlásiť sa treba u Terézie Kochovej č.342, telefón 0908 095 707. Poplatok (cestovné, nocľah a večera) je 42 €.

VRÁŤ SA ODDÝCHNUTÝ, ZDRAVÝ A LEPŠÍ

Školský rok sa skončil a pre deti a mládež sa začínajú prázdniny. Čas oddychu, hier, brigád či spoločných dovoleniek a výletov s rodičmi, priateľmi a známymi. Nezabúdajme však, že oddych potrebuje aj naša duša. A aby prázdniny nezostali pre nás len prázdne dni, ponúkame zopár tipov:

Desatoro na prázdniny

1. Keď cestuješ, rozlúč sa s rodičmi a známymi, ale nie s **Nebeským Otcom.**
2. **Nezabudni** si nabaliť dôležité veci, doklady, obväz, ale nezabudni aj ani **duchovnú knihu, Sv. Písmo.**
3. Vezmi si také topánky, ktoré by ťa v nedeľu priviedli **do kostola**.
4. Chodiac po horách i dolinách, mestách i dedinkách nestrať **cestu k Bohu**.
5. Na turistike pomôže pri zablúdení kompas. Pri „poblúdení“ určite pomôže **modlitba**.
6. **Dbaj** na žalúdok, ale aj **o dušu**, aby neboli hladné.
7. Nos proti slnku okuliare tak, aby ti neclonili pri **pohľade na Boha**.
8. V batožine **nemaj smeti**, ale ani **v duši**.
9. **Rozdávaj** okolo seba **úsmev a radosť** namiesto hrešenia a hundrania.
10. **Z prázdnin sa vráť oddýchnutý, zdravý a lepší. :-) :-) :-)**

(zdroj: http://www.upac.sk/node/1059)

Prikázané sviatky a nedele, svätá spoveď

Vieme, že okrem nedele sú pre nás zaväzujúce aj prikázané sviatky. Cez prázdniny máme len jeden, a to **15.augusta – Nanebovzatie Panny Márie**. Významným sviatkom pre nás je aj **5. júl – sv. Cyril a Metod**. Nezabudnime si očistiť srdce sv. spoveďou a odovzdať Pánovi celý školský rok, aby sme mohli naplno prežívať radosť a pokoj.

Duchovné obnovy a cvičenia

V prípade, že sa túžite bližšie osobne stretnúť s Pánom vo svojom srdci, odporúčam výlet do prírody či do hôr. Skvelým miestom však sú aj duchovné obnovy či cvičenia. Pre tých, ktorí ešte neboli na žiadnych duchovných cvičeniach, v skratke vysvetlím, o čo ide. Programom sú vždy prednášky na určenú tému, spoločná modlitba, sv. omša, silencium (čas ticha), ale je tu aj miesto pre oddych, zábavu, výlet či hru. Načerpáte tu obrovskú radosť, pokoj, silu a spoznáte kopec nových a úžasných ľudí. Kam treba ísť? Ponúk je veľa, pre rôzne skupiny a vekové kategórie. Niektoré sú uverejnené v oznamoch v katolíckych novinách, niektoré ponuky si môžete prečítať na našej farskej nástenke, či web stránke, ale najjednoduchšou cestou je internet. Ak to hodíte do googlu (alebo ísť priamo na stránky rehoľných spoločenstiev, napr. Františkáni, redemptoristi/ky, uršulínky, sestry sv. Kríža...), určite nájdete niečo skvelé pre dušu :-) Tak bež, oddychuj, raduj sa a oslavuj Pána!

Veronika

Deň rodiny v Abelande

Boli sme v Abelande v Lozorne na Deň rodiny. Keď sme prišli, práve sa začínala súťaž. Museli sme plniť rôzne úlohy. Napríklad sme zaháňali ovce do ohrady, strieľali z luku, stavali stan, prali horčicové plienky. Jedna teta vyhrala aj špeciálnu odmenu, lebo strelila najďalej lukom až niekam do lesa a potom ten šíp nemohli nájsť. O desiatej vystúpila skupina Kapucini a Stanley. Náš pár farár si snimi potom aj zaspieval. Veľmi sa nám páčili, tak sme si aj kúpili CD. Deň v Abelande sme zakončili svätou omšou v malom drevenom kostolíku.

Simona Č.

Prázdniny nie sú prázdne dni

Letné mesiace júl a august sa vždy nesú v znamení dovoleniek, relaxu, oddychu. Možno, že by sa tieto pojmy zdali byť odťažité od biblického posolstva. No práve v týchto dňoch nám jedno z evanjeliových čítaní predostiera tému odpočinku. Ba nielen predostiera, ale aj ponúka isté námety na skutočný, aj duchovne plodný oddych. Je to totiž sám Ježiš, kto pri istej príležitosti doslova používa slovo „odpočinok“. Bolo to vtedy, keď boli jeho učeníci v natoľko intenzívnom kontakte s prichádzajúcimi ľuďmi, že ani nemali čas sa najesť. „Poďte vy sami do ústrania” - povedal im vtedy Majster - „na pusté miesto a trochu si odpočiňte.“ Táto krátka formulácia je významovo oveľa hutnejšia, ako by sa na prvý pohľad mohlo zdať. Každé slovo – ako napokon každé v Evanjeliu – tu má svoju váhu, zmysel, význam.
„Poďte“ – pozýva Ježiš. Neposiela, ale pozýva. Nie je ako oficiózny zamestnávateľ, od ktorého sa majú jeho podriadení aspoň na chvíľu oslobodiť, ale ako učiteľ, brat, majster pripravený svojich vyvolených sprevádzať v každej fáze ich života nevynímajúc chvíle uvoľnenia i posilnenia. Lebo uvoľnenie pra-

covného tempa obnáša riziko, že sa uvoľní aj tempo duchovného rytmu, čiže kontaktu s tým, ktorý povedal, že bez neho nemôžeme nič. Jeden príklad za všetky: nedeľa zostáva dňom Pána aj uprostred najhorúcejšieho leta – aj uprostred neho znie ono „poďte“, poďte do chrámu, kdekoľvek ste; poďte ku mne všetci, kdekoľvek dovolenkujete, a ja vás posilním, lebo moju posilu potrebujete bez ohľadu na to, či ste v kolotoči pracovných povinností, alebo nie.

Po pozvaní „poďte“ Ježiš upresňuje, kam pozýva: „do ústrania“. Isteže, nemusí ísť o prežitie dovolenky na spôsob pustovníkov. Ba ono „ústranie“ nie je ani len topografické vymedzenie nejakej lokality. Ústranie je skôr vnútorný postoj, vnútorná atmosféra duše, posvätné vnútorné ticho vytúžené hoci aj uprostred hluku dovolenkových destinácií. Ústranie, to je napríklad tiché vďakyvzdanie Bohu za krásu tatranských končiarov. Ústranie, to je pokľaknutie v kaplnke uprostred hôr. Ústranie, to je jeden sústredený Zdravas na lanovke. A samozrejme, ústranie je dlhšia eucharistická adorácia, či svätá omša prijatá a prežitá ako nesmierny Boží dar. Všetky tieto duchovné príležitosti možno, ba treba mať v programe aj počas pracovného roka, no cez dovolenku je tlak kolotoča termínov predsa len iný a spočívanie v Božej prítomnosti je omnoho pokojnejšie, bez pozerania na hodinky a obáv zo zmeškania zaplánovaných akcií.

Jozef Haľko
(zamyslenie vysielal Vatikánsky rozhlas dňa 16. 7. 2009)

Ján Buček, farár a redakčná rada
Vám želajú, aby Vaše cesty za oddychom
boli rozsievaním pokoja a lásky,
nech Vás na Vašich cestách sprevádza Panna Mária.

FARSKÁ MATRIKA

Krsty

Filip Hajdin 9.1.
Daniel Novoveský 9.1.
Kristína Ferenčičová 19.2.
Dominik Janča 19.2.
Boris Michalovič 27.2.
Jakub Škrabák 20.3.
Sára Mihoková 27.3.
Patrik Vrablec 27.3.
Matej Šišolák 2.4.
Patrik Parák 12.6.
Nikolas Dolán 12.6.

Sobáše

Milan Lučanský a Darina Krajčírová 30.4.
Erik Šišolák a Patrícia Chovanová 30.4.

Pohreby

Mára Vidová 13.1.
Júlia Kršková 21.1.
Terézia Milacová 27.1.
Helena Hladíková 29.1.
Anna Chvátalová 21.2.
Terézia Reifová 26.3.
Štefan Valkus 21.4.
Alojz Smrtič 13.5.
Peter Michalovič 3.6.
Helena Húšková 23.6.
Jaroslav Červenka 23.6.

Vydavateľ: Farský úrad Závod
Šéfredaktorka: Ivana Potočňáková
Redakčná rada: Jarmila Černá, Veronika Chvátalová, Richard Hollý, Alena Pavelková, Adam Potočňák
Jazyková korektúra: Anna Mäsiarová
Grafika: Dominika Šedivá
Tlač: Tlačiareň LUNA, Moravský sv. Ján
Kontakt: zavodfarnost@zavodfarnost.sk, www.zavodfarnost.sk